

Ordføreren for Forslagsstillerne (J. P. Nielsen): Ja, det var jo ikke saa glimrende Udsigter for dette Lovforslags Gennemførelse, den højtærede Indenrigsminister gav os. Naar Ministeren begrundede sin Modstand med, at da man gennemførte den nuværende Arbejdsløshedslov, var der et Flertal i Rigsdagen, der ønskede dette, vil jeg dertil sige: Ja, det ved vi saa udmærket godt, men vi fra vor Side mente, at man fra de Partiers Side havde tænkt sig, at Arbejdsløsheden i alt Fald ikke vilde tage et saadant Omfang, som den nu har taget i Danmark. Jeg kunde ikke tænke mig andet, og jeg havde ogsaa Indtrykket af, at man havde forudsat, at nu var vi kommet til Begyndelsen af normale Tilstande, saaledes at man kunde gaa til en Reduktion her. Men det, der er sket siden, er jo, at Forholdene snarere er blevet forværret, at Arbejdsløsheden er blevet større og Byrden ved at lindre Arbejdsløsheden derigennem tungere.

Det, vi har givet Udtryk for, er, at det kan dog ikke være Samfundets Mening, at denne Byrde skal bæres af en enkelt Klasse. Andet Formaal — det vil jeg sige til Indenrigsministeren, som efter min Mening har saa let ved at skyde andre noget i Skoene — har vi ikke haft. Vi har kun haft det Formaal at forsøge endnu en Gang, om det ikke var muligt her i vort lille Samfund med alle Partiers Tilslutning at faa en Arbejdsløshedslovgivning, der ligesom i 1921 og 1924 kunde fremgaa af en Samdrægtighed indenfor den danske Befolkning. Det var det, de to Partier ikke vilde. Naar der tales om, at vi kunde have faaet en Forhandling, den Gang vi havde den sidste Arbejdsløshedslov til Behandling, protesterer jeg derimod, det kunde vi ikke. Jeg gjorde i Udvalget, hvad der stod i min Magt for, at vi kunde faa en Forhandling, men det var en ren Farce, som foregik dér. Man sad fra de to Partiers Side, som skulde gennemføre Loven, kun og ventede paa, at der skulde komme et Forlig i Stand, og at man kunde gennemføre en Arbejdsløshedslovgivning paa Trods af den store Arbejderklasse i vort Folk. Jeg pointerer, at vi er i dette Øjeblik omtrent det eneste Land i Verden, hvor en lille Overklasse — ja, man kan ikke en Gang kalde det en Overklasse, i alt Fald regner jeg ikke Bønderne og nogle Fedtegrever derude for en Overklasse i Samfundet — forsøger at føre en Politik paa Trods af det store arbejdende Folk. Man søger i Øjeblikket i England at samle hele Befolkningen, Arbejdsgivere og Arbejdere, til et Samarbejde for at komme ud af de Vanskeligheder, det engelske Samfund er inde i.

Man søger ogsaa i vort store Naboland Tyskland stadig at samle hele den tyske Befolkning: de Storindustrielle og Arbejderne, til et Samarbejde, der kan bære det tyske Samfund gennem den Krise, det staar i. Der er kun et lille, et ganske lille Land, hvor de, som nu sidder med Magten, mener, at de kan sidde og regere paa Trods af den store arbejdende Befolkning. De ved formodentlig ikke alt, hvad de slaar i Stykker for vort Samfund derved, hvilket Modsætningsforhold og Klassehad der skabes derved. Det skulde de tænke en Smule over, saa var man sikkert ikke saa flot med sine Bemærkninger, som man er. For det er nu en Gang saaledes, som det bliver sagt ikke alt for sjældent nede hos os, naar der tales om Samling, national Samling, at vi maa huske paa, at vi er i den samme Baad, I sejler med ogsaa; det mærker man ikke noget til, i alt Fald ikke efter de Toner, der er paa Mode herhjemme i Øjeblikket.

Naar den højtærede Indenrigsminister sagde, at ved det Tilskud, som Arbejdsløshedskasserne faar i Henhold til den nuværende Lov, var selv de daarligst stillede bedre stillet, end de havde været i den sidste Tid, før Loven blev gennemført, saa passer det ikke. Thi Arbejdsmændenes Statstilskud eller Tilskud fra det offentlige har været ca. 10 pCt. mindre under den nugældende Lov og vil blive det som Følge af den nugældende Lov, end det var, før Loven blev gennemført. Saaledes stiller Forholdet sig. Det offentlige Tilskud til Arbejdsmændene — og dem maa man vel regne som de daarligst stillede — vil ifølge den nugældende Lov være reduceret med saadant noget som 10 pCt. De er altsaa ikke bedre stillet. Den højtærede Minister sagde, at Bestemmelsen om, at Kommunebidragene skal paalignes i Henhold til Befolkningstallet, var til Gavn for Købstadkommunerne. Maa jeg saa spørge: Hvem udgør den store Flok af arbejdsløse i vore Købstæder? Saa snart Arbejderne ude i Sognene bliver arbejdsløse, søger de saa ikke ind til Købstæderne? Desværre er det saaledes paa Landet for Øjeblikket, at end ikke Tjenestefolk kan blive beskæftiget. De gaar derfor ind til Købstæderne for at søge Mulighed for en Tjans, og derved falder de Købstadkommunerne til Byrde. Det er da kun retfærdigt, naar vi forlanger, at Kommunetilskuddet skal paalignes efter Befolkningstallet, saaledes at alle kommer til at bære det.

Saa talte den højtærede Indenrigsminister — jeg synes, der var en vis Forargelse i Tonen — om den Juleunder-